

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 223/2016
15.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.К., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.К., адвоката Д.А., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 743/14 од 10.02.2015. године и Кж3 13/15 од 16.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.К., адвоката Д.А., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 743/14 од 10.02.2015. године и Кж3 13/15 од 16.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 743/14 од 10.02.2015. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и преиначена је пресуда Вишег суда у Зрењанину К 8/14 од 29.04.2014. године (којом су окривљени П.К. и И.С. на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођени од оптужбе и то: окр. П.К. да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, а окривљени И.С. да је извршио кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ) у погледу правилне примене кривичног закона, тако што је Апелациони суд у Новом Саду на основу одредбе члана 424. ЗКП окривљеног П.К. огласио кривим да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ за које га је осудио на казну затвора у трајању од две године, уз урачунавање времена задржавања у периоду од 19. и 20.04.2011. године, док је окривљеног И.С. огласио кривим због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ за које га је осудио на казну затвора у трајању од шест месеци. Том пресудом на основу одредбе члана 85. ст. 1. и 2. КЗ према окривљеном П.К. изречена је мера

безбедности забране вршења позива цариника у трајању од две године, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Истом пресудом, на основу одредби чланова 91, 92. и 367. став 7. КЗ од окривљеног П.К. одузима се имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела за које је оглашен кривим у износу од 20 евра и исти обавезан да назначени износ уплати у корист буџетских средстава суда у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу члана 264. ст. 1. и 3. у вези члана 261. став 2. ЗКП, окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка Вишем суду у Зрењанину у износу од 8.160,00 динара у једнаким деловима, као и паушални износ од по 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 13/15 од 16.11.2015. године, поводом жалби окривљеног П.К. и бранилаца окривљених П.К. и И.С., а по службеној дужности, у смислу одредбе члана 451. став 2. ЗКП, преиначена је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 743/14 од 10.02.2015. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, као суд трећег степена окривљеног П.К., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ за које је том пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју му се урачунава време задржавања од 19. до 20.04.2011. године и истовремено одредио да ће окривљени ову казну затвора издржавати у кућним условима уз примену електронског надзора, док је окривљеног И.С. због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ за које је оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одредио да ће окривљени ову казну издржавати у кућним условима уз примену мере електронског надзора, док су жалбе окривљеног П.К. и бранилаца окривљених П.К. и И.С. одбијене као неосноване, а другостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.К., адвокат Д.А. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чланова 16. и 407. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног П.К. ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.К., адвоката Д.А. је неоснован.

Бранилац окривљеног П.К., позивајући се на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да се побијане пресуде заснивају на извештају које је сачинила румунска полиција на румунском језику, на ком доказу се пресуде не могу заснивати, како због тога што је нејасно на који начин је предметни извештај прибављен, тако и због тога што је исти на српски језик преведен од стране неовлашћеног лица, због чега све је овај доказ сходно одредби члана 407. ЗКП суд морао издвојити из списка, што није учинио, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда, извештај Министарства администрације и унутрашњости инспектората граничне полиције Жупаније Тамиш бр. 194Д/П/2010/VIII од 18.04.2011. године прибављен је у свему у складу са одредбама ЗКП и јавном тужиоцу је заједно са преводом истог на српски језик достављен као саставни део поднете кривичне пријаве, из чега несумњиво произилази да је означени извештај на српски језик преведен од стране МУП-а РС, на шта је овај орган овлашћен.

Истовремено, овај суд указује да се правноснажне пресуде поред овог доказа заснивају на другим доказима и то пре свега на исказу сведока В.Ћ., те материјалним доказима и то извештају о садржају комуникације између Н.Б. и И.С. на дан 26.12.2010. године који је сачињен од стране МУП-а РС, Дирекција полиције УКП Панчево дана 01.04.2011. године, те оперативном распореду службеника по сменама Царинске испоставе Српска Црња за дан 26.12.2010. године.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљеног П.К., Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као релативно битна повреда одредаба кривичног поступка, која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.